

1. adventná nedeľa, rok C

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 14 December 2008 11:00

Drahí bratia a sestry,

koľko ľudí na našej zemeguli práve teraz v tejto chvíli bdie? Určite bdie matka nad svojím chorým dieťaťom, ktoré sa prevaľuje z boka na bok a od bolesti nemôže zaspáť. Bdie študent, pretože zajtra má dôležitú skúšku a ešte sa musí čo to naučiť. Bdie aj zaľúbené dievča, ktoré sa má zajtra konečne stretnúť so svojím milovaným a už sa nemôže dočkať. Bdie aj lekár na oddelení rýchlej zdravotníckej pomoci a čaká, kto zavolá, aby nasadol do sanitky a uháňal niekde v túto noc zachrániť niekomu život. Bdejú aj príbuzní a tí najbližší s nimi aj kňaz pri umierajúcom, modli sa a buď s nádejou čakajú na zázrak alebo s bolesťou na pokojný odchod ich milovaného.

Mnohí ľudia v tejto chvíli bdejú pre rôzne príčiny. A my? Bdieme vôbec? Máme vôbec príčinu bdieť? Na aké bdenie Ježiš myslí, keď nám dnes hovorí: „Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste tomu všetkému mohli uniknúť.“

Ježiš určite od nás – jeho nasledovníkov – nežiada, aby sme nespali celé noci a neustále celý čas bdeli ako tá matka, ako študent, ako lekár... Nie, on myslí na inú bdelosť – bdelosť ducha, keď hovorí: „Dávajte si pozor (majte pozorného ducha), aby vaše srdcia neoťaželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil.“ A má pravdu, koľkí z nás sa zháňame za zbytočnosťami tohto sveta až tak neuvážene, bezducho – bez toho, aby sme

1. adventná nedeľa, rok C

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 14 December 2008 11:00

---

svojím duchom bedlivo rozpoznali, že zabúdame pri týchto strostiach na druhých ľudí okolo seba, na dobro a lásku, na pomoc iným. Ženieme sa životom bez oleja v našich lampách a neuvedomujeme si, ako nebezpečne hazardujem so svojou dušou, ako sme úboho pripravení, ako budeme veľmi prekvapení, keď zistíme, čo bolo skutočne potrebné a za akými hlúposťami a zbytočnosťami sme sa naháňali.

Cítite to, bratia a sestry, ako sa ľudia okolo nás neustále naháňajú? Cítite to aj na sebe? Ako sme veľmi nepozorní a dáme sa odvieť od podstatného. Ako málo bdieme a ako málo sa modlíme, aby sme dokázali uniknúť tým nástrahám, ktoré majú prísť. Nebudeme sa môcť diviť a čudovať tomu, ak to nezvládneme. Čo ale znamená bdiieť? Znamená to byť jednoducho pozorný na seba – na to, čo robím, čo iní hovoria o mne a nebáť sa zastaviť a vrátiť sa späť, aj keď som už príliš ďaleko odbehol nesprávnou cestou preč od Boha. Ak aj iní utekajú a padajú do priepasti, ja sa musím vedieť zastaviť a vrátiť sa späť k Bohu.

Jakub – jeden z tých, ktorí tak horlivo miništrujú v prvých mesiacoch svojej služby a potom tak ľahko strácajú motiváciu a končia úplne – nie len s miništrovaním, ale aj s kostolom vôbec. Jeho kamarát Milan, ktorý ho kedysi zavolať miništrovať, však rýchlo zbadal, že sa začal kamarátiť s chlapcami, čo nevedeli, čo s časom – vysedávali v krčmách a tak začal s nimi tráviť svoj čas aj Jakub. Čoraz menej chodil do kostlo miništrovať a čoraz častejšie sa stávalo, že bol ku svojmu kamarátovi Milanovi hrubý a posmešný. Milan to videl a pár krát mu dohovárať, aby si dával pozor na svojich nových kamarátov, že ho pomaly ale isto odvedú od Boha a potom ho opustia a nechajú samého. Jakub to všetko poprel a stále sa tváril, akože sa nič zlé nedeje. Milan mu jednoducho iba závidí nových kamarátov a vôbec – čo má Milan stále proti nemu? A tak sa pomaly ale isto vzdalovali od seba. Milan bol z toho nešťastný. Nevzdal sa však a stále sa modlil za Jakuba. Pozýval ho na miništrantské výlety, ale Jakub sa stále na niečo vyhovoral a neprišiel. Došlo to až tak ďaleko, že Jakub prestal chodiť nielen miništrovať, ale s novými kamarátmi začal chodiť aj poza kostol do neďalekého baru, o čom samozrejme jeho rodičia nevedeli. Po dlhom dlhom čase, keď už Milan povyrástol, šiel raz v sobotu ráno na rannú omšu a prechádzal okolo spomínaného baru.

V zákope pri ceste spozoroval nejakého mladíka ležať dolu tvárou. Premýšľal, čo urobiť. Ponáhľal sa do kostola, prišiel teda ku mladíkovi, že sa iba pozrie, čo s ním je. Všimol si roztrhané šaty a krv, čo stekala z rany na hlave. Rýchlo sa zohol a obrátil mladíka, keď vtom zdúpnel od prekvapenia. Na zemi ležal dobitý a na mol opitý jeho kamarát Jakub. Od prekvapenia nevedel, čo robiť. Jakub po chvíli otvoril napuchnuté a krvou podliate oči a uvidel pred sebou Milana. Nevedel, ako dlho sa takto pozerali na seba a čo všetko im bežalo hlavou, obom však z oči vytryskli slzy. Po chvíli Jakub cez dva vybité zuby ledva s bolestným křčom na tvári zamumlal: „Milan... mal si pravdu... vykašľali sa na mňa, neubránil som sa im... Prosím, pomôž mi.“ Od bolesti a hanby zavrel oči. „Idem zavolať pomoc. Vydrž to!“ povedal Milan a už utekal ku kostolu na faru. Spolu s kaplánom museli Jakuba zaviezť do nemocnice, kde k nemu Milan chodil ešte ďalších päť týždňov, kvôli zlomenej nohe a poraneniu hlavy. Pre Jakuba to bolo poučenie na celý život. Nikdy už neprepočul slová svojho priateľa Milana, s ktorým sa priatelil celý život. Bral vážne slová každého, kto ho na niečo upozorňoval. Sám bol opatrný a dával si na seba pozor.

Drahí bratia a sestry, ani my nie sme uchránení od tejto diablovej taktiky – presvedčiť človeka,

1. adventná nedeľa, rok C

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 14 December 2008 11:00

že je všetko v poriadku a v podstate sa nič zlé nedeje. Buďme bdelí a modlime sa, aby sme boli pripravení postaviť sa s radosťou raz pred Syna človeka. Amen.

Citát: (Lk 21, 25-28.34-36)